

delove Nemačke u kojoj su Srbi, od gastarbajterskog pamtiveka, bili većina? Što se lišavamo pravoslavnog Pariza ili srboidnog Splita koji jedva čeka da se pripoji Srbiji?

Zašto se, skromno, zaustavljamo samo na Kosovu, koje smo – sadašnjim i budućim Ustavom – zacementirali? Ako već u onim svim onim ratovima koje smo izgubili, ništa nismo osvojili, pitanje je zbog čega se u budućem Ustavu, recimo, lako odričemo srpske Crne Gore ili srpske Makedonije ili Beča u kojem, statističari tvrde, živi blizu 300.000 naših potencijalnih boraca? Kamo sreće da Srbija posluša šefa poslaničke grupe Socijalističke partije Srbije Ivicu Dačića koji je predložio da Srbija treba da „prekine diplomatske odnose sa državama koje se zauzimaju za nezavisnost Kosova i Metohije“: ne bi nam po Beogradu špartali švicarski, nemački ili holandski diplomati, već bismo se, kao nekad, oslonili na Rusiju i Kinu, giga-sile kojima stidljivo, opet, nudimo ljubav za njihov seksualni kišobran.

Mudri Dačić je kazao da su pregovori koji se vode u Beču “farsa”, i zatražio da srpski pregovarači pokažu više odlučnosti u pregovorima: “Moramo biti spremni da kažemo da ćemo se za Kosovo i Metohiju boriti svim sredstvima. Ako nekome nećete da kažete da ćete se boriti, već samo duriti neko vreme, zašto neko ne bi doneo rešenje o nezavisnosti Kosova i Metohije”.

Svakodnevna uveravanja dr Koštunice i njegovih vrljih saradnika koji se trude da svoj pogrebnički image pretvore u optimističku mašinu opšte srpske sreće – jer su uz nas ceo pravdoljubivi svet, međunarodna pravna praksa, slobodni intelektualci i posebice slobodni radikali – osnovna je politička linija koja zaokuplja današnju Srbiju. Kao da sem Kosova ničeg drugog nema, a nema – jer bez Kosova, reče dr Koštunica, nismo niko i ništa, rađamo se i umirimo s Kosovom, nema veze što nikad na Kosovu nisam bio niti me interesuje da odem, osećam, lagano, u venama, kako Kosovo teče mojim krvotokom i kako mi je sve bolje i bolje. Toliko bolje da ne znam kako ću preživeti naredne tri sedmice, jer se – taman posla – može desiti da padne Vlada, a onda od Ustava, Kosova, srpskog Beča i pogotovo Bačvica, nema ništa!

Naime, tamo negde u petom mesecu ove godine kad je tadašnji potpredsednik Vlade Srbije Miroljub Labus dao ostavku jer su prekinuti razgovori s Evropskom Unijom zbog toga što u Hag nije isporučen jedan od najvećih ratnih zločinaca Ratko Mladić – Labusa je iz stranke velikih prevaranata G17+ s mesta predsednika prvo smenio Mlađan Dinkić (ministar finansija), potom zauzeo njegovo mesto prvog čoveka ove mafijaške partije, i, potom, u ličnom ludilu, neobjašnjivo, dao obećanje da će 1. oktobra njegova stranka napustiti Vladu, ako u međuvremenu Ratko Mladić ne bude izručen Tribunalu.

Već dugo na novčanim steroidima koji su ga pretvorili u pit-bula srpske politike, Mlađan Dinkić – najmoćniji čovek države – poverovao je da su četiri meseca dovoljno dug period da se Hagu izruči Mladić, ali je sasvim smetnuo s uma da hapšenje ovog srpskog fašiste nikad nije bilo prioritet Vlade (hrvatski: dr Kalašnjikova). Kako, po defaultu, vreme teče prilično brzo, Dinkić se zaslužio našao u govornima koja je sam prizivao: ako ispuni besu – pada Vlada; ako pokuša da se izvuče definicijom da je „najlakše otići“ i da je baš sad najpotrebniji Srbiji – potvrdiće poznatu finansijsku nezajažljivost i tradicionalnu ljigavost po kojoj je G17+ postala simbol gramzivosti.

Šta god da se desi, srećom je tu Ustav da nas vrati na pravi put. Ako u Ustavu piše da je Pariz deo Srbije – zar ima razloga da sumnjamo, baš kao da je u pitanju Priština?

I konačno: zar svaki put kad pomenete Kosovo ne osećate u grudima blagu, romantičnu paralizu zbog koje vam penis leti ukrivo? Lekar kaže da je to zbog specifične albanske gravitacije, ali se plašim da to pomenem dr Kalašnjikovu. Onako plah, s oružjem u ruci, ozbiljnog pogleda, u stanju je da nas povede tamo gde ne slutimo. U buduću Ustav gde će